

ФОРМУВАННЯ ПОТЕНЦІАЛУ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ

Б.В. Погрішук, доктор економічних наук, професор

В.М. Пилявець, викладач

Вінницький інститут економіки ТНЕУ

За ускладнення відтворювальних процесів, інституційно-правового регулювання розвитку сільських територій відбувається негативний вплив на структуру зайнятості населення, якість робочої сили та структурну перебудову економіки країни в цілому.

У сільських регіонах, що займають понад 70% території країни, проживає 31,5% населення (14,56млн. осіб).

Системні кризові явища й занепад сільських територій призводять до зниження рівня життя сільського населення, зменшення обсягів сільськогосподарського виробництва, що загрожує продовольчій безпеці держави [1, с.3].

Головною складовою з розбудови аграрного сектору економіки держави є комплексний розвиток сільських територій, спрямований на стабільне забезпечення збалансованого розвитку умов праці та проживання населення.

Сільські території в умовах зростання обсягів ресурсокористування, ускладнення виробничо-економічної діяльності, загострення соціальних проблем набувають статусу основного об'єкта сільського розвитку.

Передумовою формування потенціалу розвитку сільського господарства є спрямованість на кінцевий результат діяльності – виробництво високорентабельних продовольчих продуктів, чому передують ефективна робота системи заготівлі, транспортування, переробки та реалізації, що має здійснюватись за наступними принципами: гарантування продовольчої безпеки держави; збалансування економічних інтересів учасників ринку; визначення рівня споживчого попиту і пропозиції; стимулювання розвитку різних форм підприємництва; удосконалення сфери реалізації продукції; розвиток інтеграційних процесів як на мікрорівні так і на макрорівні.

утворення різних форм регіоналізму відбувається за рахунок створення інтеграційних груп. Євроінтеграція є яскравим прикладом такої інтеграції на макрорівні, що поєднує в собі характеристики головних форм регіоналізму. Відповідно формування потенціалу будь-яких одиниць в межах такого структурного утворення має базуватись на основі спільних правил гри й відповідати певним вимогам та кращим європейським зразкам.

З метою забезпечення сталого розвитку сільських територій, підвищення рівня життя сільського населення, охорони навколишнього природного середовища, збереження природних, трудових і виробничих ресурсів, підвищення конкурентоспроможності сільськогосподарського виробництва розпорядженням кабінету Міністрів України від 3 лютого № 121-р схвалено Концепцію Державної цільової програми сталого розвитку сільських територій на період до 2020 року.

Розвиток села і сільськогосподарського виробництва повинен стати одним із пріоритетних напрямів соціально-економічного розвитку України та основою зміцнення її економічної і продовольчої безпеки та зміцнення євро економічних та світових зв'язків. Держава має забезпечити підтримку процесу відтворення потенціалу сільських територій як на державному, регіональному так і на місцевому рівнях й включати такі важелі впливу: фінансово-економічні, нормативно-правові, організаційні та соціальні. Відтак, політика розвитку сільських територій повинна бути направлена на створення необхідних умов для розвитку на селі сприятливого соціально-економічного середовища, підвищення ефективності функціонування аграрного сектора в цілому, що дасть суттєвий поштовх та нові можливості розвитку інтеграційних процесів.

Література :

1. Державна цільова програма розвитку українського села на період до 2015 року, затверджена Постановою Кабінету Міністрів України від 19.09.2007 р. № 1158 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://portal.rada.gov.ua/>.